

Sugár Gyula (1924-1991) a hatvanas-hetvenes évek nagy újrafelfedezettjeinek egyike.

Dunaföldváron született, rajzi és festői tehetsége korán megmutatkozott, szülei kérésére elvégzi a kalocsai tanítóképzőt, 1943-ban érettségizik, és az 1944/45-ös tanévben kezdi meg a tanulmányait a Képzőművészeti Főiskolán Bernáth Aurél osztályában. 1947-ben ösztöndíjjal több hónapot töltött Olaszországban – ennek hatására kissé eltávolodott a Bernáth képviselte modortól. 1948-ban végzett, de az akkori új rektor, Bortnyik Sándor utasítására egy szocreál festménnyel újra kellett diplomáznia. Ezt követően egy ideig Rabinovszky Máriusz tanársegédje a főiskola művészettörténeti tanszékén. Az ötvenes évek elejétől állását feladva már csak a festéssel foglalkozott. A „Négyesfogat” néven ismert művésztársaság tagja Jánossy Ferencsel, Nuridsány Zoltánnal és Orosz Gellérttel. 1949-ben már közösen állítanak ki a Fényes Adolf teremben. *„A négyesfogat nekiiramodott, de a szocreál megállította.”* – jellemzi pályakezdésüket Frank János művészettörténész, majd így folytatja: *„Játszom a gondolattal, mi lett volna, ha Sugár, a maga idejében, főiskolai festő-tanárként működik: ennek a sziporkázó egyéniségnek a kisujjában volt minden fortély, titok. Fáradtságosan, körülményesen festett, ám alaptulajdonsága, a bravúros fölény, átsütött kompozícióin. A negyvenhez közeledett, amikor 1962-ben első önálló kiállítást kapott....”*

A közben eltelt több mint tíz évben, és később is, a hivatalos művészeti közélet helyett inkább a baráti és családi kört választja, 1949 óta barátai közt tudhatja például Mándy Ivánt, akinek írói világával festészete több ponton is rokonságot mutat. A ötvenes évek végétől építi ki fokozatosan saját festő világát. Életművében a *plein air*, a budapesti városképek korszak kb. 1963-ig tart, ezt műtermi csendéletek követik az évtized második feléig. Majd a hetvenes évektől ez a folyamat kiteljesedik egy érett, kb. 1986-ig tartó korszakba, amelyben az expresszív-szürrealista, kollázs jellegű festményeit szabad és bátor festőiség jellemzi, a művek laza narratíváját a görög mitológia adta, Az életmű nagy részét kitevő olajfestmények mellett, rajzokat, nagyméretű akvarelleket, és szobrokat is készített ugyanebben a szellemben. A 80-as évek elejétől festészetében új festésmód, és a korábbiakhoz képest hidegebb színvilág jelenik meg, és egy váltás bontakozik ki, képein megjelenik a horizont, és a kollázs mozgalmasságát fölváltja egy képzeletbeli táj tere, és ebben a hűvös térben jelennek meg a korábbi alakok.

Halála után 1993-ban a Budapest Galériában volt retrospektív kiállítása, majd 2005-ben a Deák Erika Galériában lehetett válogatást látni műveiből.